

Speciális helyzetben

Az elmúlt évtizedben látványosan növekedett a különböző katasztrófa-elhárító és feladatspecifikus – többnyire civil státuszú – szervezetek társadalmi elfogadottsága, respektje. Ez jórészt azzal magyarázható, hogy hiánypótló, szerepül immár tagadhatatlan, hiszen alkalmuk volt bizonyítani felkészültségüket. Másrészt nem elhanyagolható az a jelenség sem, hogy ezen csapatok a média egyik lehatásosabb – olykor hatásvadász – nézettségi index-duzzasztó termékévé lettek közszolgálatiágon innen és túl. A másik oldalon is mérhető a haszon: az alakulat önértékelésében, szponzorok számában, hiszen még mindig nem léptünk túl azon a közhiedelmén, miszerint annál jobb, minél jobb a sajtójuk, minél „csi-csásabb” az uniformis. Akadnak persze kivételek is, egy közülük a *Miskolci Speciális Felderítő és Mentőcsoporthoz*, akik a közfelfogással szemben semmiféle szervezeti kötelékben nem állnak a sokat szereplő székesfehérvári Magyar Speciális Mentőkkel.

„Nem vagyunk manökenek...”

Ezt állítja *Lehoczky László* a mentőcsoporthoz vezetője, aki szerint ők a „takarítónők” táborához tartoznak. Ez annyit tesz, hogy nem keresik a sajtó kegyeit, nem „mutogatják” magukat, de ha egy stáb velük szeretne menni – mint például a *Frei-dosszié* esetében – akkor segítik őket munkájukban, ám tartózkodnak a „ki nyilatkoztatások”-tól. A feladat az első, és amíg meg nem találjuk, felszínre nem hoztuk, ki nem mentettük a bajba jutottat, addig nincs időnk a szövegelésre – folytatja ars poeticájukat a társai által „Lehó”-nak hívott specialista, aki 1976-tól foglalkozik mentő- és kutató kutyák alkalmazásával. Mint mondja, nem a sport kedvéért: egy „éles” feladatot nem lehet versenykörülmények között szimulálni, ellenben a kutya és gazdája kedvét is el lehet venni a konkrét munkától a pontszámrendszer torzításaival.

Gyakorló-védőruhájuk sem túl feltűnő, a Bundeswehr-nél rendszeresített halvány-narancsszínű hajózási kezelőruhák tulajdonságai a legoptimálisabbak a néha napokig tartó bevetéseken. A mentőcsoporthoz felszereléséről tudunk meg, hogy a megyei parancsnokság által használatba adott *Ford Transziton* és riasztási rendszeren négy darab rádiótelefonon kívül a bűvár, alpinista, barlangász, orvos, ápoló, pv-informatikus, bányamérnök, statikus, egyszóval mindenki a saját eszközeit használja. Gumicsónakot a zalkodói önkormányzattól, a hozzá nélkülözhetetlen motort a megyei Védelmi Bizottságtól kaptak. *Lehoczky László* pedig a Miskolci PV parancsnokság alkalmazásában látja el szolgálatát.

Kína, Venezuela, Irán, Olaszország, Egyiptom, Törökország, Kolumbia közbizalmi méltóságainak köszönetnyilvánítása, valamint a „*Bátorságért*” érdemérmek az egyik oldalon, és főállásukat a mentésért odahagyó „önkéntesek”, mecénásokra építő bizonytalan finanszírozás a másikon.

A négy lábú kollégák

Jelenleg öt felnőtt és két, még kiképzés alatt álló kutyát tudnak alkalmazni a felderítő és kutató munkában. A négy lábú segítőtársak több évig készülnek a szolgálatra, ami sokszor komoly igénybevétel jelent számunkra is. Omladékos romok között, levegőtlen járatokban kell felkutatniuk élő és holtat, olykor messzire elszakadva a gazdától. Néha meg is sérülnek és bizony jól kell bírniuk a szállítást, utazást terepjárón, csónakban, helikopteren egyaránt. „*Mancs*”, a csoportvezető németjuhásza fel-fel ugrik fektéből beszélgetésünk ideje alatt. Útközben egy bal esetet vettünk észre – magyarázza *Lehoczky László* -, de a kutyákra nem volt szükség a segítségnyújtáshoz. Most izgatott egy kicsit, menne dolgozni.